

сж тѣхната кжца. Види се, обясняваше си той, като убиха татко и мама, не сж искали да остане поменъ отъ тѣхъ. Нѣщо го задушва и пакъ се вира. Само че облачното време пречеше да се вижда добре. И Желѣзко само се досѣщаше кое кжде е в селото. А какъ искаше по-скоро да пропждятъ власитѣ, та да идатъ при вуйча си, да види родната си кжца, па да запалятъ свещъ на бащинъ и майчинъ гробъ.

Ала не върви. Нѣщо се закучи. Нашитѣ неможаха да разбератъ силни ли сж власитѣ и възчакваха сведения.

Желѣзко, както мислѣше, прехапа устни, па реши: ще се промъкне до въ село, па да става каквото ще!...

Щомъ се мръкна трѣгна, като си облѣче селската носия и взе новата си гега.

Поелъ по плитка долина, мина три-четири хвърлея мѣсто се изправя, да разбере дали не сж го съгледали отъ полка. Защото той знаеше: видятъ ли го — ще го спратъ. Излѣзе на открито — и взе да пълзи.

Земята го галѣше съ своя познатъ дѣхъ и той прошепна: пази ме, майко земльо! Дълго пълзя, докато навлѣзе въ засѣкъ на буренякъ, високъ човѣшки бой.

— Тукъ не могатъ ме видя, — помисли Желѣзко и се изправи. Обгледа на около. Тъмната пречеше да се вижда надалеко. Взира се, гледа, гледа, а не може да познае кжде бѣше пътеката, която води на горчивото кладенче. Пое на лѣво и като мина стотина крачки — спрѣ. Намѣри я.

— Сега презъ горичката! — си спомни.

Върви напредъ; вира се, а вмѣсто дървета, му се мѣркатъ изправени хора: високи, едри хора, сякашъ насочили пушки. Той се спира задъханъ и клеква. Сърдцето му бие, ще изхвъркне. Ушитѣ му бумтятъ, като че топовни гърмежи чува надалечъ... Прибѣгва нѣколко крачки напредъ; вира се: — нѣкой колѣничилъ и вдигналъ ржце!

— Дали не е постъ?

— Изгубенъ съмъ! И ляга, като вдига глава да види по-добре.

Колѣничилиятъ не мръдва.

Нощта сякашъ става по-тъмна и задъ колѣничилия му се мѣрка, че е седналъ другъ...